

Η ποιμαντική μέριμνα του πνευματικού για έναν εξαρτημένο με τον ηλεκτρονικό τζόγο

[Ορθοδοξία / Ποιμαντική Διακονία στον Χώρο της Υγείας](#)

[Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός](#)

Ο εθισμένος στον τζόγο άνθρωπος προσφεύγει στον τζόγο προκειμένου να δραπετεύσει από την «πεζή» καθημερινή πραγματικότητα που βιώνει, η οποία τον αφήνει εν πολλοίς αδιάφορο και να καλύψει με κάτι « συναρπαστικό» το τεράστιο κενό που δημιουργείται στην ψυχή του [Ladouceur, Sylvain (κ.α.)]. Αυτό σημαίνει πως οι διάφοροι κοινωνικοί θεσμοί, από τους οποίους διήλθε κατά την πορεία της κοινωνικοποίησής του, απέτυχαν να ενεργοποιήσουν τις έμφυτες δημιουργικές του δυνάμεις, οι οποίες έμειναν τελικά αναξιοποίητες.

Έτσι, το κενό ή η ψυχική σύγκρουση, που δημιουργείται στην ψυχή αυτού του ανθρώπου έρχεται εύλογα να καλύψει ο τζόγος και κυρίως ο στοιχηματικός τζόγος, ο οποίος «φροντίζει» να διαγείρει και να εντάξει το άτομο σε ένα ελκυστικό περιβάλλον ψεύτικων τεχνητών προκλήσεων. Αυτό άλλωστε εξηγείται και από τις διάφορες θεωρίες που διατύπωσαν οι εισηγητές της Ψυχολογίας του Βάθους, οι οποίοι ερμήνευσαν τη σύγκρουση που προκαλείται στην ψυχή του

ανθρώπου όχι ως ένα ενδοψυχικό γεγονός, αλλά ως αποτέλεσμα της διαλεκτικής συσχέτισης τριών παραγόντων, του βιωματικού, του αξιολογικού και του κοινωνικού (Κορναράκης, 1993, σ. 73).

Η αποτυχία του ατόμου στην προκειμένη περίπτωση, να αναδείξει και να εκφράσει έμπρακτα τις πηγαίες δημιουργικές του δυνάμεις, απαξιώνει έμπρακτα την κοινωνική του υπόσταση, επιδεινώνει τις διαπροσωπικές του σχέσεις, ακυρώνει τη διαδικασία αναγνώρισης της μοναδικότητας του εντός του κοινωνικού περιβάλλοντος, στο οποίο κινείται και του οποίου είναι μέλος, και αναστέλλει αποφασιστικά την επίτευξη των στόχων του. Η γέννηση του αισθήματος της μειονεξίας στην ψυχή του ατόμου που βιώνει όλα τα παραπάνω συναισθήματα και η αναγκαιότητα αναπλήρωσής τους με την εξέρεση νέων στόχων, έστω και κίβδηλων, αποτελεί την εύλογη εξέλιξη της παραπάνω ψυχικής σύγκρουσης [Στοιχεία σχετικά με τον στόχο της αναγνώρισης και επιβολής του ατόμου στις διαπροσωπικές σχέσεις του, τη γεννήση του αισθήματος της μειονεξίας ως αποτέλεσμα μη εκπλήρωσης του παραπάνω στόχου και την προσπάθεια αναπλήρωσης αυτού του συναισθήματος με την εξεύρεση νέων σκοπών διατυπώνονται στη θεωρία του διαπρεπούς ψυχολόγου Adler: (Κορναράκης, 1993, σσ. 59-61)].

Για ένα άτομο με τα παραπάνω χαρακτηριστικά γνωρίσματα το περιβάλλον του

τζόγου προβάλλεται εν προκειμένω ως πρώτη τάξεως ευκαιρία αναπλήρωσης (Ole-Jorgen και Elster, 1999, σ.214). Ο απεγκλωβισμός του εθισμένου ατόμου από το παραπάνω περιβάλλον μπορεί και πρέπει να γίνει σταδιακά, δια της ανάδειξης των κρυφών «ταλάντων» του. Η ανακάλυψη των έμφυτων χαρισμάτων του μπορεί πράγματι να μετατοπίσει βαθμιαία το ενδιαφέρον του από τη βλαπτική και κίβδηλη συνήθεια του τζόγου, σε κάποια πραγματικά πρωτότυπη και δημιουργική ενασχόληση, που αποτελεί αναμφισβήτητα έκφραση της ψυχής του και προέκταση των δημιουργικών δυνάμεών του. Σ' αυτό το έργο, στο οποίο οφείλουν να συστρατευθούν όλοι οι κοινωνικοί θεσμοί, θα μπορούσαν να συνδράμουν αποφασιστικά και οι ποιμένες της Εκκλησίας, στο πλαίσιο της ενοριακής ζωής, που αποτελεί το κύτταρο του εκκλησιαστικού βίου. Στην κατακερματισμένη κοινωνικότητα του εθισμένου στον τζόγο ανθρώπου, η Εκκλησία οφείλει να αντιπαραβάλλει την ενοριακή ζωή των μελών της, η οποία υπερβαίνει το πλαίσιο μιας στείρας θρησκευτικότητας και αναδεικνύει το κοινοτικό πνεύμα του εκκλησιαστικού γεγονότος, που προάγει τη γνήσια κοινωνικότητα του χριστιανού με τον άλλο ως αδελφό. Γι' αυτό και ποιμαντικός στόχος του ποιμένα πρέπει να είναι η προσέλκυση και ένταξη όλων ανεξαιρέτως των πιστών, και ειδικότερα των εμπερίστατων, στη λειτουργία και δράση του ενοριακού βίου (Κεσελόπουλος, 2003, σσ. 189-215).

Ο ποιμένας οφείλει να διερευνήσει και να εντοπίσει, μεταξύ των άλλων, και όσους εκ των ενοριτών του υποφέρουν απ' αυτό το επικίνδυνο πάθος του στοιχηματικού τζόγου. Με έναν διακριτικό, πλην όμως σαφή τρόπο, οφείλει να καθιστά συνεχώς

ορατή την παρουσία του στους πάσχοντες και να ανανεώνει συνεχώς την πρόσκλησή τους στις δράσεις της ενοριακής ζωής. Ο ποιμένας οφείλει να οικοδομήσει πάση θυσία μια διαπροσωπική σχέση μαζί τους, έστω και σε πρωτογενές επίπεδο στην αρχή, η οποία αφενός μεν θα αναχαιτίσει τα εύλογα συναισθήματα απόρριψης του κοινωνικού τους περίγυρου και θα μεταβιβάσει στους ιδίους την αίσθηση της ασφάλειας, αφετέρου δε θα αποτελέσει το πρώτο βήμα μιας ευρύτερης πνευματικής σχέσης, πιθανή εξέλιξη της οποίας θα είναι και η ένταξη των πασχόντων με έναν πιο ενεργητικό τρόπο στην ενοριακή ζωή.

Η πνευματική σχέση του ποιμένα με τους οικείους των εθισμένων στον στοιχηματικό τζόγο, οι οποίοι ενδέχεται να εξομολογηθούν το πρόβλημα τους στον πνευματικό τους πατέρα, δύναται να του επιτρέψει, ως έκφραση μιας ενδοοικογενειακής ποιμαντικής, να διασυνδεθεί μαζί τους. Η συνεργασία του με το επιστημονικό προσωπικό σχετικών κλινικών αποτοξίνωσης και η συμμετοχή του στις θεραπευτικές ομάδες ψυχοθεραπευτικής προσέγγισης του προβλήματος, το έργο των οποίων μπορεί να συνεπικουρήσει, θα τον φέρουν σε άμεση επικοινωνία μαζί τους. Η πληροφόρηση του επιχώριου επισκόπου από τις αρμόδιες στατιστικές αρχές της πολιτείας ή άλλους αρμόδιους φορείς, για την ανησυχητική εξέλιξη του φαινομένου σε συγκεκριμένες ενορίες της μητρόπολής του, θα του δώσουν τη δυνατότητα να προβεί σε κατά τόπους σύσταση ανάλογων ενοριακών θεραπευτικών ομάδων, που θα λειτουργούν στους κόλπους της ενορίας. Η ίδρυση τέτοιων ενοριακών θεραπευτικών κέντρων, ελλείψει μάλιστα σχετικών κλινικών και η επάνδρωσή τους με το κατάλληλο στελεχειακό δυναμικό, θα λειτουργήσουν ως «σανίδα σωτηρίας» για τους πάσχοντες, οι οποίοι σε κάποια στιγμή της εξέλιξης του εθισμού τους ενδεχομένως να αναζητήσουν επαγγελματική βοήθεια. Έτσι, με την άμεση συμβολή του ποιμένα, θα επιτευχθεί όχι μόνο η πρόσκαιρη θεραπευτική αντιμετώπιση του προβλήματος, αλλά ταυτόχρονα, με τη σταδιακή ένταξη των πασχόντων στην ενοριακή ζωή της Εκκλησίας, θα αποφευχθεί και η πιθανότητα μελλοντικής υποτροπής τους. Ταυτόχρονα, θα αποδειχθεί ότι η ποιμαίνουσα Εκκλησία δεν αναλώνεται στην έκφραση ενός θεωρητικού λόγου μακριά από το «θέατρο» της πραγματικής ζωής, αλλά με υπευθυνότητα και αγάπη, αναλαμβάνει πρωτοβουλίες διεπιστημονικής συνεργασίας, προσκαλώντας κάθε επιστήμονα ή κοινωνικό φορέα μπορεί να συνδράμει την επίλυση σύνθετων και πολύπλοκων κοινωνικών προβλημάτων που ταλανίζουν τον σύγχρονο άνθρωπο.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](https://bit.ly/2XpOHq9)

<https://bit.ly/2XpOHq9>